

povedalo se jim je, naj jih ogrebejo in dvignejo iz jame. Potem so jih nesli Nj. Veličanstvu.

Nj. Veličanstvo je stopilo s prestola in besedilo: »Bogme, ta Pa Belalang je srečen, velika je njegova modrost in njegova korist zame.« Nj. Veličanstvo je to izreklo s prisrčno radostjo in govorilo zatem, Pa Belalangu v obličje zroč: »Od danes bo Pa Belalang nosil naslov dvorskega zvezdoslovca. Kdor pa bi mu hotel reči še »Pa Belalang«, takemu dam jezik odrezati!« In vse ljudstvo, ministri ter oprode so vzeli na znanje in ravnanje, da mu je treba reči »dvorski zvezdoslovec«.

Nato je reklo Nj. Veličanstvo: »No, dvorski zvezdar, podarim ti eno izmed skrinjic. Nesi jo domov in jo daj svoji deci.« Dvorni zvezdar je odgovoril: »Tisočkrat prosim oprostjenja, zapovednik, najpokorneje se zahvalim za podarjeni zaklad, le daruj mi kolikor mogoče dosti, mnogo otrok imam doma.«

Tedaj je kralj velel, naj se napolni zaboj z zlatom, žlahtnimi kamni, demanti in topazi ter pošlje dvornemu zvezdarju na dom. In dvorski zvezdar je prosil dovoljenja, da bi smel domov. Povrnil se je v svojo hišo in se v svoji notranjosti veselil, on in otroci njegove žene.

(Dalje prihodnjič.)

FRANKA LAVRENČIČEVA:

Hude sanje.

*Zalostno Tonček naš zjutraj je gledal,
mamici svoje sanje povedal:
»Presrečen sem bil, ker kostanj sem pekel,
bilo je toplo, pa suknjič sem slekel.
Deca okrog mene posedala
in me z zavistjo gledala,
ker sem lep kostanj imel,
zraven pa dinarje štel.
Sosedov Tomaž na vse grlo je vpil:
»Glej, ta je pa živ v peklu že bil!
Obraz mu je črn in tudi roke —
peklenšček bi bil, če imel bi roge'.
Razžaljen zakadil sem v njega se ljuto
in dal za uho mu krepko klofuto.
Ostali so dečki v tem vse mi pobrali,
pojedli so kostanj, denar pa pokrali.
Nesreče je konec zdaj, mamica mila,
hvala ti lepa, da si me zbudila!«*

